

оправятъ: „както знайте нашитѣ момчета сж по кѣру, въ Добруджа. Има жени и пѣкои-други дѣрти хѣра“. Той разяренъ за прѣкословието имъ, не ги дослуша, а бързо имъ издума: „ще ми извадите ли момчета или селото ви ще изгори на огънь.“ Чорбаджиитѣ стояха виѣненени. Не смѣяха нищо да продуматъ. Той за да имъ докаже, колко бѣше силна думата му, заповѣда на момчетата да запалятъ конакътъ имъ и да взематъ мошами, паличата и да запалятъ всѣка къща, дѣто се укажатъ непокорни да излѣзатъ. Чорбаджиитѣ видѣха, че въиводата не ще има търпѣние на тѣхнитѣ оправдания и нѣма да се задоволи само съ едно заплашване, додѣто не го извърши, паднаха да му се молятъ, че ще събератъ момчета. Начасътъ взеха по единъ челоуѣкъ отъ четата и имъ насочваха дѣ има момчета, които събираха. Това направиха въ всѣка къща. Много отъ момчетата прѣдумани отъ чорбаджиитѣ самоволно се събираха при знаменѣтъ, ^{бегутъ} а непокорнитѣ насилонъ ги иекарваха. Чорбаджиитѣ бѣха завладѣни отъ страхъ да не би поетѣжката имъ да се узнае отъ турското правителство. Затова насочиха на четата въ махадата за да хванатъ двамина Турци, които продаваха брашно. Отидаха: М. Димитровъ, К. Кавръковъ, В. Желчовъ и К. Кючоковъ, да ги хванатъ. Единъ отъ Турцитѣ спокойно си водялъ воловетъ и като видѣлъ отпавенитъ на срѣщу него, взелъ да бѣга. Тѣ сж впуенаха подиръ му, но той като дошелъ до единъ плетъ, извадилъ пицовтъ да стрѣля срѣщу тѣхъ и додѣ да заурѣгне, Кръстю замѣрилъ съ револвертъ си и го ударилъ въ ребрата, а Кондю го засѣга съ дръжката на пицшенето си и Турчинътъ падналъ. Отидаха да търсятъ другитъ. Той хлѣтналъ въ една градина и се скрилъ. Неможаха да го намѣрятъ ако и да търсеха въ къщата на сѣщитъ дворъ до гра-